

Any II
NÚMERO

39

Barcelona 1 Febrer.
1878
PREU

2 quartos

SUMARI

Consistori dels Jochs Florals de Angel Guimerà.—La Grossa: (prosa) de J. Almirall.—Rima: (poesia) de Enrich Franco.—Lo ser humà (dolores) de N. Navarra.—Lo drapayre: (continuació) de Joseph Maria Codolosa.—Una rosa: (dècimas) de Martí Revoltós.—Constància (poesia) de J. Campderrós.—Los atachs de Nervis: (prosa) de C. Galcerán.—La Candelera: (sonets ab cúa) de Joseph Verdri.—A una solterona de 840 mesos (sonet) de Joseph O. Molyosa.—Ganga d' hivern de M. Charriera.—Novas: de la Redacció.—Varietats de varis.

CONSISTORI DELS JOCHS FLORALS DE BARCELONA

Ab fetxa de 1 de Janer y desde la publicació del Cartell s' ha rebut dintre del temps que marca 'l reglament de la institució la oferta de 'ls següents premis extraordinaris:

PENSAMENT D' OR Y PLATA. — S' entregará aquesta joia de la Eema. Diputació provincial de las Balears al autor de la composició que mes be narre en forma de llegenda ó romans un de 'ls fets mes culminants de la historia local d' aquella provincia ó una de sas populars tradicions.

AGULLA DE PIT D' OR Y PLATA, EN FORMA DE PLOMA AB L' ESCUT DE LA CIUTAT. — Guanyará aquesta joia oferta per lo Municipi de Figueras aquell que millor cante en vers un fet històrich del Ampurdà, entenentse per tal la terra compresa desde 'l riu Fluviá fins á la frontera francesa y que actualment constitueix lo partit judicial de Figueras.

MEDALLA DE PLATA. — Torna á oferir esta joia l' Ateneo Barcelonés no adjudicada en anteriors certàmens, al mellor estudi crítich sobre 'l següent tema: « Teatre catalá. — Sas tradicions. — Son estat actual. — Fins ahont es convenient son conreu.

Tot lo que s' anuncia pera coneixement del públich. Barcelona 22 de Janer de 1878.

Per A. del C., lo President, Joseph Lluís Pons y Gallarza. — Lo Secretari.

ANGEL GUIMERA.

LA GRÓSSA.

encar que 'm sab molt greu, incomodar á ningú, y molt menys á la ilustrada persona que estas ratllas está llegint ab pesar conexo li vaig á causar *la mes grossa* molestia que hagi suferit en sa vida, si te paciència per anar llegint la justificació de la progresiva y antipática mania que tinch contra totes las significacions en que 's puguí considerar la frase que serveix d' epígrafe.

La grossa, desde 'ls primers dias de ma existencia ha sigut la pesadilla que may me ha abandonat, y que seguintme al detrás com un gos rabiós, tant bon punt me pot atrapar me clava falconada y 'm deixa completament satisfet.

Quan encar me tenia la dida, que tinch de confessar es una bona dona, sempre plorant demanaba *la grossa*, ab tanta impertinencia que hi perdut lo compte de las vegadas, que vegé lo sol la meva part postrera, al acariciármela ab pallissas lo meu benvolgut didot; mes lo que may se me 'n ha anat de la memoria, es lo recort de un dia, que tenintme als brassos una donzellea molt *d' alló*, vulguí també buscarli *la grossa*, mes á pesar de que per ma desgracia sols vaig trovar un objecte tou y flonjo, — que quan hi sigut mes gran, m' hi afigurat debia esser cutó fluix, com segons es moda ho usan moltes senyoretas, — vaig ser obsequiat ab una tremenda surra, á mes á mes d' un autocràtic decret que maná que desd' aquell dia en avant m' havia d' acontentar ab sopas per compte de la llet. Van anar passant 'ls anys y vaig arribar á contarne disset, y com cosa propia de la edat, tenint lo cap plé de vent, me vaig enamorar d' una *polla*, que tothom ab justicia reconegué qu' era una *bona pell*.

Aquí va ser la meva desgracia.

Eran dugas germanas, l' una 's deya Paquita, pero per motiu y adequadament mos companys l' anomenaban *Pajita*, puig que talment semblaba una palla, y l' altra lo seu nom era 'l de Misericordia — que ab mí per cert no va esser gens misericordiosa, — mes com que per lo robusta y ben formada parexia una torre, joh! desdítia! mos companys la motejaren ab lo epiteto de *la grossa*.

Veus aquí, que un dia, que tot manso, li feya l' os a seu detrás, me trova un que 's deya amich meu, y que moltes vegadas m' habia compromés als oïdos de *ella*, anomenantla indirectament ab tal motiu, y sens com vá, ni com costa, me digué en alta veu:

—Noy, t' asseguro que 's torna boija per tú *la grossa*, que vá aquí 'l devant.

No vaig sentir res mes. Una bofetada que ab un poch mes me fá besar las pedras, fou la única carícia amorosa, que vaig obtindre de la meva aymada y encare per equivocació, puig que son intent fou ferla al que l' havia anomenada *la grossa*.

Per ma dissort, cumplí vint anys y me inscriví en la llista de las quintas; vingué lo dia del sorteig y al cantar lo número 144, sentí 'l meu nom y al mateix temps una veu que deya á ma orella.

—Alsa, manu, *la grossa*!

Mireu si era pega! En la meva secció, desde 'l número 145 quedaban lliurers d' anar á las filas del exercit!

Encara m' havia de perseguir mes tal pesadilla. Com

acostumaban fer ja alguns anys, uns quants companys vam comprar un décim de la loteria de Nadal, pera provar si la deleitosa fortuna ens volia afavorir ab *la grossa* de Madrit; doncas, bé arriban las llistas de la *Correspondencia*, y veyem que 'l nostre número era igual al que allí deya que havia tret la primera. Desseguida, comensém á fer gasto, remullantho ab los coneguts y companys, y al endemá al arribar las llistas oficials, vegérem que *la grossa* no era 'l número que teniam!

Per lí; l' any passat vaig enviar als *Jochs Florals* treballs obtant á tots los premis que oferian en lo *cartell*, y saben lo que vaig obtenir, després de veurem calificat d' *insensat* per lo Sr. secretari, *la mes grossa* carbassa, ni tan sols una menció!

Penedit de tot lo que hi dit, per 'axó ab mes desitj que may voldria treurer *la grossa* de Madrit de la rifa de Nadal.

JOAN ALMIRALL.

RIMA

(Joseph de Velilla Rodriguez)

Xamosa com un angel; afligida
exhalant un gemech,
espellifada, per carrers y plassas
pidola almoyna per amor de Déu!
Pobressa y hermosura va donarli
lo cel en uu trist jorn,
puig la pobresa y hermosura inflaman
l' abrusant foch de lo lasciu ardor.
¡Pobre nina! Jo 't veig ab amargura
demanar caritat:
avuy t' espera 'l vici que 't rodeja,
demá... t' espera 'l lit d' un hospital.

ENRICH FRANCO.

LO SÉR HUMÁ

Naix y creix; passa la vida,
com la flor;
que la vida il·lusió es,
la esperansa, la mentida;
vé la mort,
tot fineix y torna res.

NICASI NAVARRA.

LO DRAPAYRE.

(Continuació)

III

Mireu que surt! una pinta,
dos llassos, un farbalá
de vestit, dugas cibellas
y un manguito tot arnat...

Miseria de las miserias!
Adornos já marxitats
de alguna que al contemplarse
marxitada 'ls ha llansat.
Ay! si aquets drapets poguessin
en nostra llengua parlar
que 'n contarian de penas
y amorosos desenganys,
d' esperansas malhauradas,
de juraments olvidats
y de llágrimas brunzentas
que 'l dolor feu rodolar.

A sa duenya aquets *enredos*
costaban un dineral,
una virtut cada cinta,
un tros d' honra cada *drap*!

Axó sí, de sa hermosura
prou se 'n parla y parlará
que era reyna en lós passeigs
y era una diosa en los balls;
mes ¡ay! avuy tremolosa
encorvada ab lo cap baix,
sembla que busqui per terra
lo que may ha aprofitat...

Deixa, deixa aquets *draputxos*,
busca y remena bé 'l sach,
que á dins d' éll cosas més raras
sense dupte hi trobarás.

IV.

Aquí tens un tros de banda,
tal volta de un general
y un bossi de casaquilla
d' algú que fou diputat.
Memento d' inicua farsa,
recorts tristos, palpitants,
de sers que *turro* menjaren
á costas de *cuatre gats*.

Mira, mira, ara que surt,
una brusa, quatre guants,
un tarot, una catxutxa
válgam Deu y barrejats!
borrassas, ves qui ho diria,
aquí reina l' igualtat,
l' aristocracia y lo poble
tots á un lloch van á parar,
cap cosa en lo mon s' escapa
de fer cap á lo meu sach.

Cap cosa del mon entera
deixa de servir de drap;
las il·lusions, la hermosura,
lo amor, la virtut, lo afany,
de gloria, lo ardent desfici,
del home la vanitat,
no son res mes que miseria!
que 's vénen sempre al encant,
tot lo que alegre fa riurer,
tot lo que trist fa plorar,
tot lo que dona esperansa
y tot lo que 'ns dona afany.

Tot es res, cosa que pésa
y de la balansa al sach,
ay! no ho duptes, examínaho
ab molt cuidado, y veurás!
que en lo mon totas las cosas
son draps, y res mes draps!

Calla la veu poderosa
de aquell ser espallifat,
deixántme plé de vergonya
y en mon cor lo desengany.

Se allunya, y me apart que sento
cada cop que crida... ¡Draps!
una veu que anatemisa
á la pobre humanitat!

JOSEPH Me CODOLSA.

UNA ROSA

Dedicada á la senyora Josepha Morera

Una flor vaig veure un dia,
aquesta fló 's deya Rosa
y era la mes preciosa
que en tot lo jardí hi havia;
de plaher mon cor s' omplia
al véurela en lo jardí,
y moltes voltas allí
prop de la flor jo m' estava,
y ¡ay! entre mí pensaba
si la poguessis cullí.

Yo la mirava ab amor;
son perfum m' extassiaba.
y ab inmens pler contemplaba
de sas fullas la verdor;
al costat d' aquella flor
olvidaba mon sufrí,
no pensaba ab res, en fi,
tots los dóls greus olvidaba;
tan sols entre mí pensaba
si la poguessis cullí.

Aquella Rosa era pura
com l' aygua mes cristallina,
aquella Rosa divina
dava gust per sa frescura,
¡euant gran fora ma ventura!
¡lo goig no cabria en mí
si la pogués obtení!
jo ab veu baixa murmuraba
puig que 'l meu cor anhelaba
poguerla prompte cullí.

Al fi la volguí arrencar
del jardí que era plantada,
per ma fatlera malvada
ma esperansa vaig matar!
La má á la flor vaig posar;
estiro fort... y ¡ay de mí!
la Rosa no 'm vá seguí,
mes sas punxas va clavarme,
y allavoras vaig quedarme
sense poguerla cullí.

MARTÍ REVOLTÓS.

CONSTANCIA

¡Te recordas del matí
de un matí de primavera?
te vaig dir si eras soltera
y ab somrís vas dir 'm que sí.

Va renéixem tant amor
ab lo sí que vas donarme,
que lo cor vares robar-me
sens que jo 't robés lo cor.

Y avuy torna á sé al matí.
un matí de primavera.
ets encar bella y soltera
y no vols donarme un sí.

JOSEPH CAMPDERRÓS.

LOS ATACHS DE NERVIS

othom, tothom segueix la moda en l'endiablat sigle de *las Iluminarias*; fins las enfermetats per no ser menos, nos ño demostren cada dia. Preguntin; — ¿De qué ha mort lo jove Fulano? y li respondrán — ¡De la tisis! Preguntin de que pateix la senyora de Sutano; — ¡Dels nervis! Eixas son, podriam dir, las dos plagas, qu' assolan á la societat moderna.

En quant als tísichs crech que tenen mal veritable en la majoria dels cassos, si be que 'n altres sols existeix en certas imaginacions, pero *'ls nervis* ah! 'ls nervis es lo gran descobriment que han fet las senyoras. Ab ells pòden ferse passá tots los gustos per estravagants que siguin. Ab ells realisan lo que ab llágrimas no han pogut conseguir dels seus marits, y en proba de la vritat de aquestas ratllas escolint un cas que á un amich meu li sucsehí.

Aquet jove 's trobava á Caldas per la temporada dels banys disfrutant una vida de patriarca quant se li presentá al seu devant una senyoreta que li va fe perdre 'l mon de vista... ¡Qu' era aquella hermosura! ¡aquella gracia! ay! 's tenia de tení segons ell deya, lo cor fret com lo marbre y dur com l'acer per no enamorar-se d' aquella dona. Ell, encar que jove límit, comensá per ferli l'amor pero no per passar l'estona sino ab l'intenció de *casaca* veyent qu' ella no s' hi oposaba al contrari que li daba esperansas distingintlo del aixam de pollos que la voltaban. Aquesta tenia dos germanas mes petites que miraban al nos. tre jove ab ulls esparverats cada cop qu' enrahonava ab la gran. Aquesta 'l miraba ab ulls dolsos plens de sentiment, de poesia..... y ell á la vritat ja casi s' hi trobava com s' estés cusit á las sevas faldillas, quan un dia ¡oh fatalitat de las fatalitats! ¡oh fenómeno dels fenómenos! va sabé..... que era casada! Ne vulguen de desesperació, ah! si arriba haberhi mar á Caldas! aquell home s' hi tira! puig estava que no hi veyá; pero com *tot passa*, li vá també passá 'l sentiment aquet, mes no l'amor que l'havia ocasionat. Allavors va comprendre perquè las dos germanas petites lo miraban d'aquell modo... En efecte segons ell raciossinaba ¿qué es lo que podia aná á buscar ab una dona casada?... ja hi dit qu' era un xicot de bé.

Una volta posat ja *sobre sí* va determiná deixá Caldas y tornar á Barcelona.

Es per demés dir que del dia que va rebre aquella *fatal* noticia van acabá, per la part d' ell, las relacions ab la senyora fins evitant un *encuentro que hubiera sido deplorable*.

No obstant d'aquestas precaucions, una nit ¡plaf! 'si topan los dos solets en un corredó de la fonda.

Lo primer instinct d' ell va sé escabullirse, pero inútils esforços, puig qu' ella agafantlo per la má li digué ab planyidera veu:

— Pero ¿qué li he fet que fa tants dias que ni 's digna enrahoná ab mí?

— Senyora!...

— No, no! diguiu, siguim franch...

— Senyora!...

— ¿No sab dir res mes? ¿No acabarà de explicarse?

— Senyora, hi sabut que vosté está casada y crech natural...

No va deixarli acabá la frasse sinó qu' apretantli la má li digué:

— Jo hi vosté tenim d'enrahoná.

Lo pobre xicot va quedá veyent visions; pero aquella nit determiná que al endemá tocara 'l dos de Caldas.

A la cuenta ella va olora aquesta determinació, puig que un quart avants d' arrencá 'l cotxe de Caldas 's va moure dins la fonda un terrible esbalot que pareixia anarse á enfonzá, Tothom corria atrafagat, ningú sabia 'l qu' es feya.

— Pero qu' es aquet xibarri?

— La seva coneguda, li van respondre, que está patint un atach de nervis!

Nostre bon xicot, mogut mes per la compassió que per la curiositat 's dirigí á la habitació d' ella, la que espaternegant, brincaba com una fúria, de un lloch al altre de la cambra, puig ningú podia subjectarla.

Mes ara ve la part llastimosa. Sucsehia que entre mitj de la gatzara quedaban los dos á voltas sols per breus moments; llavors ella s' abalansaba al coll d' ell y li feya rápidamente deu ó dotze patons com si fossen resultat de la mateixa excitació nerviosa. Tornaba algú de fora, y 's repetian las mateixas cabriolas pero, sortian per aná á buscá vinagre, mostassa, ... tornaba 'l patoneig.

Aixó tenia de acabarse y així sucsehí puig per una part lo majoral de la diligencia sols feya que eridar.

— Ey! senyó qu' arrenquem! Per altra, y aquesta va sé la mes seria, en aquell crítich moment va presentarse 'l marit que arrivaba de Barcelona, y podeu contá veure 'l nostre jove y ficarse dins de la diligencia tot va sé hu.

— No ho sé 'l perquè, 'm deya després, pero tot lo camí vaig pensá ab los ditxosos nervis, y desde aquell dia quan una senyora 'm diu que pateix dita enfermetat, planyo 'l seu marit y al que siga víctima dels seus arrebatos.

CARLOS GALCERAN.

LA CANDELERA

(SONETS AB CUA)

Jo estich, que encar que algú lo front hi arrugui,
si *plora ó riu* la Candelera santa
segons lo fret, com ja l' adagi canta,
que *plori ó rigui* segons tot se dugui;

Quan acabat veigi lo Port y pugui
veure l' *Ensanxe* sense fanch, ni tanta
suma de gastos que á ciutat quebranta,
y 'l vent la brossa dels carrers, se endugui;

Quan del progrés hi haigi l' arrel'mes forta:
quan entre 'ls poetes catalans se digui
que hi viu la Unió, no progressant sen morta.

Quan no á n' al miser l' ingrat mon castigui,
ab lo despreci que la fam li porta,
y per premiar l' honrat treball estigui...

¡Que rigui!

Pro mentres hi haigi desunió y falsia :
mentres se enveigin élls ab élls los homes ;
mentres las *cloucas*, respirant *aromas*,
empestin barris 'hont la brossa hi nía

Mentres se traeixin los *amichs* del dia ;
y al Municipi vaigin fentnos bromas ,
discutint *punts* y no pensant en *comas* ,
anant desviats com lo molest tramvia ;

Mentres sé artista siga més que un cástich ;
mentres las lletras lo ricatxo ignori
y obrers y richs se portin sanya y fástich ;

Mentres la fam al mestre flach devori
al teatre donguí sa funció 'l gignástich ,
las Arts no visquin y 'l torint no mori ;

¡ Que plori !

JOSEPH VERDÚ.

A UNA SOLTERONA

DE 840 MESOS

Tens ja lo cap molt blanch y 'l cos se 't baixa
senyals que proban be que ne 'ts molt vella ;
lo mon deixa en quietut y prompte sella
ta vida, negra é inseparable caixa.

Deix que la mort esmoli la seva aixà
puig ja no tens colors, se 't tors l' orella ;
tan sols del nas la punta tens vermella !
y 't priva 'l respirar la estreta faixa !

Sols semblas á qui 't mira ¡ una pantalla !
mirarte, donchs, sols de un pavana es cosa,
y fins la boca 'l que 'l cap pensa calla,

Ta mort pregoni la campana ayrosa,
puig qui á n' al mon no fá servey, la dalla
just es que logri que no hi fassa nosa.

JOSEPH O. MOLGOSA.

GANGA D' HIVERN

¿ Com es qu' aixis jemegas ?
¿ perquè tan mal humor ?
¿ perquè demostras pena.
nineta del men cor ?...

¡ Respon prompte m' aymia !
jo, t' jur que 'l meu amor
es pur, com l' ayga clara
y 'l flayre de las flors :

¡¡ Desdeny, ton semblant mostra
¿ desprecias ma passió ?

— Pro home no 't recorda
que tinch, molts *Panallons*

M. CHARRIERA.

NOVAS.

En la flor de la seva edat, ha mort lo conegut jove vice-president que era de la societat « *Lo niu guerrero* » En Mateu Costabella.

Sentim de totes veras la sensible pérdua, y nos asociém ab lo dol de sa familia, y nombrosos amichs que tant l' apreciaban.

Sabem que s' está ensajant una sarsueleta, cual música es del mestre Sr. Pau Maymó, que prompte será estrenada en un de nostres teatres.

Avuy dissapte s' estrena en lo teatre del Bon Retiro una pessa catalana en un acte de nostre amich En Salvador Cort, titulada « *Qui la fá, la paga.* »
Li desitjem bon éxit.

Lo jove y estudiós pianista Abelardo Comas, ha compost una americana ab lo títol de « *La Gralla* » dedicada á la Societat d' aquest nom, de la que 'n tenim la noticia que respira un ayre purament catalá.

¡ Avant !

Lo dilluns vinent, en lo Teatre de Romea farà lo seu benefici lo apreciable actor En Hermenegildo Goula, ab las produccions « *Los Segadors* » de Pitarra y ab la divertida pessa « *Los Tres Toms* » del Sr. Capmany.

Desitgem un bon lleno al beneficiat que bé ho mereix.

Dissapte dia nou en lo teatre del Odeon, tindrà lloch lo benefici de lo segon galan jove En Lluís Llibre, á fi de poguer adquirir recursos pera lliurarse de la quinta.

Preguem la asistencia fins com á esser un acte humanitari.

En lo dia del Sant del General D. Baldomero Espartero l' apuntador del teatre del Odeon nostre amich y col·laborador En Joseph O. Molgosa, farà un benefici, lo que esperem tindrà bona elecció pera fer un lleno de gom á gom sabuts los estrenos y la novetat que donará al públich.

Ab Junta general, celebrada lo diumenje al mati la jermandat de « San Baldomero » nombrá per votació unánime sóci honorari al insigne General D. Baldomero Espartero.

La ajustada companyia de la societat « *Los guerreros* » executá diumenje passat, admirablement lo aplaudit drama de En Cabestany « *El esclavo de su culpa* » recullint nombrosos aplausos.

Demá Diumenge estrenan los *Enredos á mitja nit*.

La Protecció literaria ha repartit ja als seus subscriptors los *Quadros en prosa* de En Joan Pons y Massaveu, impresos en los acreditats tallers de la *Renaixensa*.

Lo qui 's vulga suscriure á tant ben establerta associació que sols costan 12 rs. tres mesos en la que hi guanyan autors y compradors, passi per la Administració d' est setmanari Rambla de Canaletas 5 llibreria.

Per lo próxim estiu se preparan per lo Bon Retiro nous y grans espectacles pera los que están trevallant reputats poetas catalans.

No sabem com agrahir las visitas que continuament rebem ; puig además dels periódichs, *El Globo*, de Madrid, *El Cascabel*, *La Ilustración de la infancia*, de id. *La Renaixensa*, *Lo Nunci*, *La Lluanera*, de Nova-Yorch, *La Revista Social*, *El Correo Teatral*, *La Bomba*, *L' Art del Pa-gés*, *En Banyeta*, *El Diluvio*, de Málaga. *La Revista Suburbense*, *La Serenata*, de Tarragona, *El Cardoner*, de Manresa, *La Revista Olotense*, *El Tio Cavila*, de Valencia y altres ya de nostra aparició nos han honrat últimament « *La Integridad de la patria*, y *El Correo Literario*, (de Madrid.)

A tots tornem ab molt gust lo cámbi.

S'ha posat ja á la venda pública elegantment imprés en los tallers del Sr. Jepús, lo aplaudit juguet de nostre company En Joseph Verdú (*Gestus*) titolat RETRETS, qual obra está dedicada originalment al llorejat poeta En Frederich Soler (*Pitarra*).

Se ven en las principals llibrerias y en la administració d'est setmanari Rambla de Canaletas n.º 5, llibreria.

VARIETATS.

XARADA

M'agrada molt la primera
puig cuan ho *dugas-segona*
quedas tan lluent dels llavis
com de lo *total* un *sorge*.

ANTON SUS.

ENDEVINALLA

En Samson me va abraçar,
los generals me governan,
los artistes me despullan,
y 'ls escriptors, me vesteixen.

UN FORASTER.

—Home, he vingut á Ciutat pera fer una compra de *varis* *gèneros*. ¿Ahont puch anar; que 'm servescan, bo y barato?

—Si 'm vols creurer á mi Eustaqui, en lloch te servirán tant bè y acomodo como en lo

CARRER NOU DE LA RAMBLA NÚN. 22.

en casa En

ALBERT MOLINS

allí demana lo que vulgas, 't dich que 'n sortirás content.

—Bueno, gracias, Magi!

—De res, *home*, la fama á qui la mereix.

Cuan era solté en Joseph
petitas duya las gorras,
pero are qu' es casat
veig que *las hi fan dur grossas*.

GESTUS

Bien 's ha dit, *zilaó*! ¿ahont vas tant mudat?

—Tu deixeu anar, que jo vaig fet un senyor costantme pochs diners!

—¿Quin vestit? Noy totas las pessas son molt ben talladas. ¿alsa *mano*!

—Lo que es per miningu te tant bona estisora y agulla com

EN JOSEPH CAMPDERRÓS

que te la sastreria en lo

CARRER DEL HOSPITAL NÚN. 90.

—Donchs mira, tots los de la *co'la* hi anirem á fernoshi fer vestits.

¿No 't sembla qu' es *curt de vista*
Ramonet aquell *caball*?

—Ay ay, ab á qué ho coneixes?

—Que no veus que te 'l pel blanch?

ABELARDO COMAS.

Una viuda 's va casá;
y 'l perque ella 's casaba
un senyó l' hi preguntá;
y rihent l' hi contestá:
—D' esser viuda ja 'm cansaba.

J. VENTURA Y A.

Jo no sé que ho fa, diuhen que hi ha moltes noyas que pateixen del pit perque las

MAQUINAS DE CUSIR

atropellan molt y vosté no se com s' ho fa per estar tant grassona fentlas anar tot lo dia.

—Jo li diré: es que las máquinas que jo faig anar son las de la acreditada fáblica de

D. MIQUEL ESCUDER.

y las máquinas de aquet senyor casi van solas, no li diré messino que ja fa tres anys que del mati al vespre las faig anar y de cada dia m' hi engreixo mes y aixó qu' ellas *me donan fil*.

—Ja 'n compraria una tja sino valgués molts cuartos.

—Home miri sino la compra ara, li donará

á plassos 40 rs. setmanals

com tal que no falti en portarlos á la

BARCELONETA CARRER DE S. MIQUEL

*

*

—He tret...! Anaba dihent
pe 'l veynat un bordegas,

y al preguntarli sa mare:

—La *grossa* t' haurá tocat?,
va respondre incontinent:

—Y tant *grossa* com ha estat.....

He tret sens tenir bitllets

lo menjar de ahi á sopar.

AUGUST BUSQUETS.

No 'us assústin ja las tempestats per mes llamps y trons que pòrtin, tothom pot posarse á *salvo*, fentse posar en lo terrat, un

PARA-RAYOS

de los de en

E. GRILL

CARRER DE S. PAU N.º 8

y podrán viurer ab tranquilat.

Als que buscan la *pedra filosofal*, que acudeixin á ell, que te *aparatos fisichs y quimichs*, fins pera descubrir la immortalitat!

*

*

Dius que ab mi tu vols casarte,
cá barret já no 'm enganyas;
sent com ets de Mataró
me podrian sortir banyas.

GANYOTA.

—¿Sabs Quim que estich assustat?

—Y aixó perquè?

—Ahi á mitja nit vaig sentir que forsajavan la porta de casa.

—Aixó ray ¿No t' espantis! Mira ves á casa

EN ISIDRO LLUCH

CARRER DE LA PALLA 37

que 's un manyá que 't farà un pany que no hi pòden rés los lladres, y ab aixó ell hi es molt entés. Si tots los del seu ofici féssin com ell, los cacos tindrian poca ganga!

Un dia per esmorsar
hi havia un cunill y un gall;
un al gall volgué matar,
jo, al cunill que hi ha mes tall.

FRANCISQUET CANSONER.

Noy, he mudat de casa; ¿que no ho sabs? mira m' estich aquí al primer pis que 't diu que es un pis del hu; ja veurás puja y quedarás encantat.—Carmeta! obra: ja veurás entra: ¿Eh? ¿que 't sembla?... oh noy no es com antes ara—Y escolta: qu' has tret la rifa que has comprat mobles nous?—Ni hé tret la rifa ni hé comprat mobles.—Y donchs que te 'ls han dat?—Home no: sison los mateixos d'avans, sino que en lo

ESTABLIMENT

que hi ha al CARRER DE 'N SERRA N.º 8 hi ha un tal

FRANCISCO ESCRICHA

que te la gracia de *fer tornar lo blanch negre* y tots los mobles vells, á las sevas mans tornan á neixe.

* * *

Lo cego senyor Batista
en certa reunió vá dí:
«jamay la vergonya á mi
m' ha fet abaixar la vista.

C. PEDREGAL.

Vaja's coneix que ets un sarauista de primera, porque aixó de tenir totas las col·leccions que han sortit de targetas de ball dupto que hi haigi un altre que ho tinga.—Home: per que no voleu.—Si, com ho dius tu: l'altra dia un va rodar totas las litografias y no 'n va trovar cap.—Donchs mira: en la

LITOGRAFIA

del CARRER AMPLE N.º 15 trovarás En

RAMON RIERA

que es l'únich que las te totas porque es allá ahont s'han fet tots los capritxos que s'han donat per programas.

* * *

De examinarse venia
un estudiant tronat,
y anaba tan carregat
que caminar no podia.
Que ho fá que vas ab catxassa?
l'hi digué un que 'l trová,
y ell respongué ¿saps que ho fá?
lo gran pes de la carbassa.

JOAQUIN M.ª PARCET.

—Noy, estich desesperat.
—¿Y aixó?
—Figúrat que la xicota no 'm vol porque tinch los peus massa grossos.
—Home, no t'espantis; saps á la *Riera de San Joan* n.º 11?
—Prou.
—Donchs veshi, pregunta per en JOSEPH CUADRADAS, y aquell, te farà felis.
—Com.

Fente per pochs diners unas botinas molt bonas que 't farán fer un peu molt bufó, y com que tu ets guapot, ja veurás com despres la xicota se tornarà boija pe 'l teu cap y peus.

* * *

Toco la flauta, 'l fiscorn,
lo violí, la trompeta,
y per fer eixa quarteta
estich tocant lo violon.

M. SITARRIMAS.

—Senyoreta; Dispensi. Tingui, li ha caigut lo mocador!
—Ay! Mil gracias!
—Quant ditzós fóra de posehir la má que 'l va brodar!
—Puig aniria equivocát, porque ha sortit del taller de *di- buixos y brodats* que En

JAUME BRUGAROLAS

te en lo

CARRER DE ARAY NÚM. 3.

—Veu aquet NEGRE PERMANENT, per mes que 'l pòsi á la bogada may s'esborra.
—Aixis fos l'amor de vosté.
—Mil gracias!
—Estiga boneta.

* * *

Enfadat deya en Venanci:
—Vaja jo 'm tinch de *esbravar*,
y vaig respóndreli al acte
destápat y ho lograrás.

GESTUS.

—Vaija homes, no 'm masegueu lo sombrero, que no veieu que 's nou, flamant, sortit de la

SOMBRERERIA

DE EN MELCHOR COSTA

CARRER DEL HOSPITAL NÚM. 58.

—Millor, que millor, aixis li donarem feyna.
—Es un trunfo per fer sombreros.
—Ja ho podeu dir, son á *prova de bomba*, encare que hi pugen de peus, no s'esbótsan.

* * *

Ja que 'm trovo are ab lo cas
que haig de pagar per un *cos*
quan vinguin á cobrá 'l *gas*
los hi aburdaré lo *gos*.

SALVADOR MIR.

Un gandul cap dematí, se sabia llevá á l'hora porque mirant lo rellotge desde 'l llit, esperaba fins al últim moment; pera curarse 'l mal, adelantá 'l rellotge un quart, pero com que de *gandul* y de *trevalladó* se 'n ha de venir de *mena*, li passaba lo mateix; porque feya 'l pensament, oh! va un quart endevant! encare tinch temps; al fi un dia cremat de no trovar l'invent de no fer tart, llensá 'l rellotge per terra y fet micas lo va portar en la

RELOTGERIA

que en lo CARRER DE SAN PAU NÚM. 1, te establerta
EN GUMERSINDO CORTES.

Donchs ¿creurian que li va arretglar de un modo que cada dia 's lleva dematí, y sempre li senyala l'hora? Cal si en Gumersindo es un *trunfo de primera espasa*.

* * *

«M'has de fer' un vestit fort
que 'm duri tota la vida,»
deya un dia 'l senyó Fort
á sa muller Margarida;
y ella esclamá desseguida:
«Ja t'en faré un de mort.»

NOY MACO.

Are diuben que sortirá un almanach aviat y ab ninots.—De veras; vaya, mira, segons m'han dit ja han anat á preguntar lo preu á n'en

FONQUERNI

del carrer de Lancaster n.º 13 entresuelo porque éll fa TRASLLATS Á LA TIPOGRAFIA DE TOTA CLASSE DE DIBUIXOS LITOGRAFICS. Y porque es també

GRABADOR ZINCÓGRAFO.

Vaya que en lo mon hi ha uns noms molt mal aplicats; figurinse que un home molt de *cal alabau* y pretenció de vegadas se diu *Modest* y com se diu Ignocencia la dona mes tnanante que hi pot haber. Donchs de la mateixa manera passa ab los oficis, figurintse que en

PERE ALIS

del CARRER DEL HOSPITAL N.º 88, es un home que francament no está per alabarlo pero sab trevallar perque si veyan las botinas que éll fa per poch preu, de segú que li foren parroquians.

Donchs bueno. ¿perque á n' aquest home que *sab trevallar* li han de dir *sabater*?

¿No ho trovan qu' es mal dit?

L' Alcalde que tenim are
y en Girona, son rival,
aquell los fanals tancaba
y 'l d' are *llums y fanals*.

UN CONSUMIDOR.

—Mare, mare, miris lo retrato que 'ns ha enviat la germana de Barcelona! ¿Qu' es bonich!

—Ay caramba! Es ella mateixa! Mira com fá la mitja rialla! Es enterament igual! Y que ben fet!

—Quin fotógrafo es?

—Lleigeixo, aquí al darrera ho diu.

—Just.

RAFEL ARENYAS

CARRER DEL HOSPITAL NÚM. 27 Y 29.

—Puig en anant á Barcelona, hi anirem, que veig que ho fá barato y bé.

—Y creguin no es mentida: sino ho volen creure vaiginto á veure.

Pera da una llistoneta
al senyor Ajuntament
va escombrar de Barcelona
molts carrers lo senyor *Vent*

COMPANY DE EN LLOSAS.

Noy, l' altre dia en un asalt d' armas, jo vaig ésser lo terror dels de la lluita, essent proclamat lo rey de la festa, allí m' haurias vist jugar lo bastó, lo *barron* y la *bóla*, té dich que vaig aixecar pols.

—Are 'n vull aprendrer jo també. ¿Qui te 'n va ensenyar?

—Que no ho sabs?

EN IGNASI AIXELÁ

que té la sala d' armas en lo

CARRER DE LA CANUDA

es un gran mestre, y ho fá barato; per 40 ralets al mes, fins t' ensenyará de gimnástica. L' ESTRANY.

Conech una minyoneta
que ab lo poch temps que es casada
ab un bacallaner jove
ja sab *apretá arengadas*.

J. CAMPAMÁ.

Avuy estreno 'l traje, qué 't sembla?—Me agradas de tot menos de *cap y pota*.—Y aixó?—Home perque francament axó de veure un home mudat ab gorra fa molt crach y las sabatas tampoch son del dia.—No veus que la gorra m' está tan bé?

—Fuig, home, fuig ja ets massa gran are, home vésten á la

SOMBRERERRÍA

DE EN VENANCIO GASOL

y dius; nada, tinch ganas d' anar coa una persona y veurás que te uns *barrets* que per *poch cap* que tinguís y per *cap gros* que siguis t' omplirá 'l *cap de bolets*.

Lo meu noy es massa viu,
deya un dia 'l Senyó Roch,
y l' hi respongué en Feliu:
aixó ray, mátil un poch!...

EUDALT SALA.

L' altre dia en una casa que hi havia una malalta y no tenian cap cuarto, lo noy gran agafá unas alhajas y las portá en la

CAIXA DE PRÉSTAMS

DEL CARRER DE SAN PAU NÚM. 10.

Al véure 'l baixar una persona de aquestas que s' alegran del mal de un' altre, puja á dalt y preguntá—Qué ha vingut un jove ara á empenyar alguna cosa?—Y li respongueren—No sabém de qui 'ns parla—Veyam fassi el favor de prestarme la llista dels que han vingut últimament y ja ho veuré.—Ja veurá aquí no mes *prestem* diners y no *prestem* llistas.—Donch, ¿creurían que al véurer 'ls tant reservats li agafaren ganas de portar hi alhajas lo dia que 's trobi en un apuro?

T' estimo tant, nena hermosa,
que si fos jó Ajuntament,
faria un extraordinari
en arretglarte 'l carré.

SALVADOR MIR.

—Mira, noya, jó no puch mes, vaig reventat de tan trevallar, ab axó hi determinat, costelleta meva, que 'm has de ajudar. Desd' avuy t' acompanyaré al *Carrer de Obradors*, número 9, *pis primer* abont viu lo

MESTRE DE BALL

EN ALEJANDRO ARENYAS

qui ab pochos cuartos te ensenyará de fer tercerillas, y quan las sabrás ben fer, te contractarás en un teatre y llavors trevallaras per mí y no la *ballarém tant magre*.

¿Sab que ahir al ensejá
lo bombo se 'm reventá?
—Si que *ho sento* de valent.
—Com dimontri ho pot sentir
si aixó va passar ahir?
sempre diu lo que no *sent*

ABELARDO COMA.

—Sabs que cada dia 'm faig un tip de riurer?

—Y aixó?—Home ab las

OBRAS DE 'N PAUL DE KOK

—Sino fos car m' hi suscriuía.—Y fuig qu' ha d' ésse car' t donan una elegant impressió, en magníficas

LÁMINAS DE 'N PLANAS

que hi pinta aquells tipos, noy, que n' hi ha per perdre un home y no mes val

UN CUARTILLO DE RAL LA ENTREGA

Creume, ves á la llibrería de Victor Perez, Rambla de Canaletas número 5, y suscriute, que me 'n darás las gracias.

Del número trenta vuit
de aquets *Jochs Florals* jo crech'
qu' es la xarada *mi-llo-ra*,
la endevinella *diners*.

TOSSINAYRE.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ,
Rambla de Canaletas, n.º 5, Llibreria.

Estampa de J. Oliveres á c. de A. Xumetra, C. Sta. Madrona n. 7 1878